

Електронне наукове фахове видання "Ефективна економіка" включено до переліку наукових фахових видань України з питань економіки (Наказ Міністерства освіти і науки України від 29.12.2014 № 1528)

0 0 0 0 0 0 0

УДК 336.012.23

Н. А. Ясинська,

*д. е. н., доцент, завідувач кафедри фінансів, банківської справи та страхування,
Миколаївський національний університет ім. В.О. Сухомлинського Міністерства освіти і науки України,
м. Миколаїв*

МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ТА ЕМПІРИКА ФУНКЦІОНУВАННЯ Й РОЗВИТКУ СЕКТОРАЛЬНИХ СУБ'ЄКТІВ ФІНАНСОВОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ

N. A. Yasyńska,

D.Sc. (Economics), Associate Professor,

Head of finance, banking and insurance Vasylia Sukhomlynsky National University of Mykolaiv, Ukraine

METHODOLOGICAL PRINCIPLES AND EMPIRICISM OPERATION AND DEVELOPMENT OF SECTORAL ENTITIES FINANCIAL INFRASTRUCTURE

У статті висвітлені проблеми методологічного базису поточного розвитку секторальних суб'єктів фінансової інфраструктури національної економіки. На основі проведення теоретико-емпіричного аналізу визначено стратегічні напрями розвитку секторальних суб'єктів економічної інфраструктури. У роботі актуалізовано, що із розвитком фінансової сфери, будь-які господарські процеси супроводжуються грошово-кредитними та борговими операціями. Відповідно, секторальний розвиток суб'єктів фінансової інфраструктури визначено як такий, який супроводжує економічний розвиток. У статті охарактеризована темпоральна еволюція глобальної економіки із світовою фінансовою системою у XX-XXI ст. Дана характеристика та описаний механізм динаміки розвитку е-фінансового ринку. У статті систематизована компаративна емпірика проблем та перспектив розвитку секторальних суб'єктів фінансової інфраструктури в Україні. Описані законодавчі нововведення 2017 р. відносно розширення фінансових можливостей фізичних осіб поза межами країни.

The paper highlights the problems of the methodological basis of this evolution of the sector financial infrastructure of the economy. On the basis of theoretical and empirical analysis, there are strategic directions of development of economic infrastructure sector in it. The paper has modified analyses the development of the financial sector, including business processes in monetary and debt transactions. Accordingly, the sectorial development of the financial infrastructure is defined as one that accompanies economic development. The paper has described temporal evolution of the global economy from the global financial system in XX-XXI centuries. The characteristic and mechanism described dynamics of e-finance market. Comparative empiricism problems and prospects of development of financial sector infrastructure in Ukraine are described in this paper. There are the description legislative innovations regarding expanding financial capabilities of individuals outside the country in 2017.

Ключові слова: сектор, фінанси, економіка, розвиток, інфраструктура.

Keywords: sector, finance, economics, development, infrastructure.

Постановка проблеми у загальному вигляді

Методологічним базисом сучасного розвитку секторальних суб'єктів фінансової інфраструктури є перехід від інституціонального механізму світового, регіонального та інших рівнів фінансового управління до нового механізму цих рівнів фінансового управління в наступному цивілізаційному циклі фінансової еволюції, в якому значення економік країн, що розвиваються, та їх секторів стає більшим. В основі секторального поділу суб'єктів фінансової інфраструктури знаходиться секторальне структурування економіки (локальної, регіональної чи світової).

Аналіз останніх досліджень і публікацій

Проблемам секторального розподілу економіки та побудові нової архітектури та фінансових відносин приділено увагу таких учених, як Белл Д., Кларк К., Нельсон Н., Сінгелмен Дж., Глазьев С., Іноземцев В., Кривак А., Савельєв Є., Федулова Л. та інші. Перспективам фінансового розвитку на основі індивідуалізації фінансових рішень та рівня фінансової грамотності кожного громадянина суспільства присвячено праці Куцяка В., Рейча Р. та інші.

Метою статті є дослідження методологічних засад та емпірики функціонування й розвитку секторальних суб'єктів фінансової інфраструктури.

Виклад основного матеріалу дослідження

Для з'ясування методології секторального поділу суб'єктів фінансової інфраструктури доцільно визначитися із поточним поділом в економіці. Сучасні науковці по-різному проводять класифікацію національної економіки: одні сегментують за видами економічної діяльності; інші – структурують їх за секторами [13]:

за теорією структурного перевороту Є.В. Савельєва та В.Є. Куриляка - первинний сектор – це галузі аграрної та сировинної спрямованості, для яких характерна середня інтенсивність технічного прогресу і мала еластичність щодо отримання прибутків. Вторинний сектор об'єднує галузі, які виробляють продукцію технічного характеру, з середньою еластичністю щодо доходів і високою інтенсивністю технічного прогресу. Третинний сектор, об'єднуючи сферу послуг та інфраструктуру національного господарства, набуває найважливішого значення для економічного зростання [16];

за теорією К. Кларка - три сектори: первинний (сільське господарство), вторинний (промисловість) і третинний (послуги) [2];

за нормами Світового банку - аграрний, індустріальний (з виокремленням обробної промисловості) та послуг [5];

за методологією ОЕСР - чотири сектори обробної промисловості за технологічним рівнем розвитку, а саме: група А (галузі високотехнологічного рівня), група В (галузі середньо-високотехнологічного рівня), група С (галузі середньо-низькотехнологічного рівня), група D (галузі низького технологічного рівня). Критерієм для класифікації видів економічної діяльності слугує частка їх витрат на дослідження та розробки у валовому випуску [5];

за теорією П. Гата та Н. Фуа - первинний сектор (аграрна та сировинна сфера); вторинний сектор (промисловість); третинний сектор – послуги індивідуального характеру та подібні до них; четвертинний сектор – транспорт, торгівля, зв'язок, фінансова та управлінська діяльність; п'ятеринний сектор – охорона здоров'я, освіта, рекреаційні послуги [4];

за теорією Д. Белла - первинний сектор (аграрна та сировинна сфера); вторинний сектор (промисловість); третинний сектор – транспортні та комунальні послуги; четвертинний сектор – торгівля, фінанси, страхування і операції з нерухомістю; п'ятеринний сектор – охорона здоров'я, освіта, загальнодержавне управління, науково-дослідна діяльність [1];

за теорією В. Іноземцева – суб'єкт-об'єктний та суб'єкт-суб'єктний сектори національного господарства. Галузі суб'єкт-об'єктного сектора вирізняються повторюваністю виробничих процесів, відтворюваністю їх результату, високими показниками виробітку (у вартісному вираженні) та негативними або низькими темпами росту зайнятості. На противагу їм суб'єкт-суб'єктний сектор об'єднує галузі, взаємодія людей в рамках яких заснована на міжперсональному спілкуванні, продукт яких характеризується високим інноваційним рівнем [12];

за А. Криваком – норми Міжнародної стандартної галузевої класифікації видів економічної діяльності (International Standard Industrial Classification (ISIC)) [13];

за теорією С. Глазьева – типи технологічних сукупностей: 1) видобуток і переробка сировини та первинних енергоносіїв; 2) виробництво конструкційних матеріалів; 3) виробництво обладнання для виробничого споживання; 4) створення виробничої інфраструктури (будівництво, транспорт, зв'язок); 5) виробництво військової техніки; 6) виробництво продукції невиробничого споживання; 7) підготовка кадрів та ін. [11].

Методологією ОЕСР визначено стратегію розвитку світової економіки. У сучасній економіці існує шість стратегічних секторів: перший та другий сектор охоплюють галузі високотехнологічної та середньо-високотехнологічної промисловості; третій сектор приходить на поштові та телекомунікаційні послуги; четвертий і п'ятий – ділові послуги, а шостий – соціально спрямовані види діяльності сфери послуг, що забезпечують повноцінний розвиток людини [5]. У більш деталізованому вигляді до складу стратегічних секторів згаданої методології входять наступні види економічної діяльності [13]:

1-й сектор: фармацевтичне виробництво, виробництво офісного обладнання, лічильних машин та комп'ютерів, виробництво радіо, телевізійного та комунікаційного обладнання, виробництво медичних препаратів та інструментів, точних вимірювальних та оптичних приладів, авіаційна та космічна промисловість;

2-й сектор: виробництво хімікатів, виробництво машин та устаткування, не вказаних в інших позиціях, виробництво електричних машин та апаратури, виробництво автомобілів, причепів і напівпричепів, виробництво залізничного та транспортного обладнання;

3-й сектор: поштові та телекомунікаційні послуги;

4-й сектор: фінансове посередництво, страхування та пенсійне фінансування, допоміжна діяльність у сфері фінансового посередництва;

5-й сектор: оренда машин та обладнання, комп'ютерне та телекомунікаційне обслуговування, дослідження та

розробки, інші ділові послуги (за винятком операцій з нерухомістю);

6-й сектор: освіта, охорона здоров'я, соціальна допомога.

У межах поточного етапу фінансової цивілізації такий поділ є прийнятним до застосування до фінансової інфраструктури. Адже сучасні підприємства є унікальними з точки зору набору і виконуваних функцій (виробництво, посередництво, збут, фінансова діяльність, інвестування тощо). Тим більше, що сучасні ТНК позиціонуються як фінансово-промислові групи саме через повноту та закриту циклічність й самозабезпеченість усіх процесів і операцій. Згідно із визнаною у світі методологією секторального поділу економіки та поточними потребами, відповідний поділ сучасних суб'єктів фінансової інфраструктури України виглядає наступним чином:

1-й сектор: інституційні фінансово-кредитні суб'єкти, які ініціюють, підтримують, фінансують фармацевтичне виробництво, виробництво оборонної техніки, лічильних машин та комп'ютерів, комунікаційного обладнання, виробництво медичних препаратів та інструментів, точних вимірювальних та оптичних приладів, авіаційна та космічна промисловість;

2-й сектор: інституційні фінансово-кредитні суб'єкти, які ініціюють, підтримують, фінансують виробництво хімікатів, машин та устаткування, не вказаних в інших позиціях, виробництво електричних машин та апаратури, виробництво автомобілів, причепів і напівпричепів, виробництво залізничного та транспортного обладнання;

3-й сектор: інституційні фінансово-кредитні суб'єкти, які ініціюють, підтримують, фінансують поштові та телекомунікаційні послуги;

4-й сектор: інституційні фінансово-кредитні суб'єкти, які ініціюють, підтримують, фінансують послуги фінансового посередництва, страхування та соціального забезпечення, іншу діяльність у сфері фінансового посередництва;

5-й сектор: інституційні фінансово-кредитні суб'єкти, які ініціюють, підтримують, фінансують орендні відносини, комп'ютерне та телекомунікаційне обслуговування, дослідження та розробки, інші ділові послуги (за винятком операцій з нерухомістю);

6-й сектор: інституційні фінансово-кредитні суб'єкти, які ініціюють, підтримують, фінансують державні гарантії.

Заслуговує на увагу історія виникнення такого стратегічного бачення розвитку секторальної структури економіки у період фінансової цивілізації (а точніше за фазами життєвого циклу – її «закату»). Практикуючими фахівцями та бізнесменами Північної Америки наприкінці XVIII ст. було виявлено схожість кліматичних умов цього континенту із Китаєм. Із цього періоду стали формуватися теоретико-емпіричні підвалини та соціальні аргументи на користь інтеграції бізнесу з США у Китай. У 1950-і рр. відбулася друга хвиля інтегрування бізнесу з розвинутих країн у країни, чия економіка перебувала у стані розбудови. Причинами описаних процесів у той час стали технологічні нововведення та технічні можливості. На початку XXI ст. бізнес-концепція змінилася: чинним Президентом США означено за пріоритетність повернення корпорацій із транснаціональним брендом на територію цієї країни. Основними перспективами фінансово-економічного розвитку США визнано:

підготовку нормативно-правового поля для зміни економічної, фінансової та соціальної інфраструктури;

програму оновлення інфраструктури країни, на що у найближчому періоді буде витрачено 1 трлн дол. Джерелом фінансування виступлять публічні та приватні кошти;

зміну соціальної політики у бік збільшення кількості робочих місць і диференціації національного ринку праці та товарів;

зміну імміграційної політики відносно стимулювання прибуття до країни висококваліфікованих працівників. Очікуваним результатом стане заощадження приватних коштів на «утримання» малокваліфікованих працівників і непрацююче населення та зростання заробітної плати в цілому для найманих працівників, що кількісно розширить середній клас;

скорочення податків для компаній та громадян;

непрямий вплив на звуження тіньового сектору;

стимулювання національного товаровиробника;

реформу системи доступу до медичного страхування;

зміцнення оборонної позиції країни;

сприяння винахідникам і науковцям.

Наразі кількість ТНК за останні тридцять років збільшилася в 9 разів (у 1970 р. було зареєстровано лише 7 тис. подібних фірм, в 1976 р. їх було 11 тисяч з 86 тис. закордонних філій, а в 1990 р. – 24 тис. ТНК. Кожна з 500 найбільших ТНК США має в середньому підприємства одинадцять галузей, а найпотужніші охоплюють по 30-50 галузей. У групі 100 провідних промислових фірм Англії на багатогалузеві ТНК приходить 96 підприємств, в Німеччині – 78 од., у Франції – 84 од., в Італії – 90 од. Ще однією специфікою існування ТНК є наявність високорозвиненої інфраструктури, яка обслуговує їх функціонування. Ці та інші факти визначають беззаперечність висновків відносно майбутнього значення ТНК у розвитку світових, регіональних та локальних фінансів. Відмінною особливістю сучасного етапу фінансової еволюції є те, що кількість ТНК зросла порівняно із періодом їх виникнення. Зросло і значення, яке вони відіграють у розвитку глобальної економіки. Ще одним відмінним аспектом є те, що наразі відбувається секторальне домінування ТНК по галузях національних економік. Взаємозв'язок еволюції глобальної економіки на основі розбудови інституту ТНК із світовою фінансовою системою у XX-XXI ст. наведено на рис.1.

СФС 1		СФС 2		СФС 3		СФС 4	
ТНК СЕ 1		ТНК СЕ 2	ТНК СЕ 3		ТНК СЕ 4		ТНК СЕ 5

де СФС 1 – світова фінансова система (початок XX ст.), в якій домінують державні регулятори локальних економік окремих країн (метрополій) на основі сировинної бази інших країн (колоній); СФС 2 – світова фінансова система (1950-1960-і рр.) на основі ринкового механізму, в якій домінує валютне регулювання міжнародних організацій та фінансових інститутів; СФС 3 – світова фінансова система (1970-2010-і рр.) на основі ринкового механізму, в якій домінує банківське регулювання міжнародних організацій та фінансових інститутів; СФС 4 – світова фінансова система (1950-1960-і рр.), на основі глобалізації фінансово-економічних потоків та відносин; ТНК СЕ 1 –

транснаціональні корпорації світової економіки, які сформували світове капіталістичне господарство; ТНК СЕ 2 – транснаціональні корпорації світової економіки, які виникли в результаті фінансування матеріальної складової військових конфліктів; ТНК СЕ 3 – транснаціональні корпорації світової економіки, які виникли на основі розвитку інститутів фондових бірж; ТНК СЕ 4 – транснаціональні корпорації світової економіки, які виникли через започаткування транснаціональних банків; ТНК СЕ 5 – транснаціональні корпорації світової економіки, які виникли на основі глобальної економічної стратегії, глобальних факторів виробництва, глобального міжнародного виробництва; глобальної цифрової мережі.

Рис. 1. Темпоральна еволюція глобальної економіки із світовою фінансовою системою у XX-XXI ст.

Діяльність ТНК СЕ 4 за часом свого розквіту займає найстисліші строки в рис.1 та економічній історії людства. Визнаючи існування циклічності усіх процесів у світі, є доречним подальше дослідження розвитку цього логічного ланцюга. Адже розвиток оборонної промисловості окремих країн ХХІ ст. заслуговує окремої уваги та ретельного дослідження спеціальних установ. Стосовно ТНК СЕ 5 – доцільно пояснити той факт, що сучасні базові фактори виробництва поділяються на мобільні (наприклад, людський капітал) і немобільний (наприклад, природні ресурси). Існуючі регулятори врегулювання трудової міграції у ХХІ ст. мають більш формальну ознаку. Глобальна ж цифрова мережа в епоху фінансової цивілізації розвинула новий ринок – е-фінансовий ринок, яким користуються усі сучасні ТНК. Основні складові його механізму викладені на рис.2.

Рис. 2. Механізм динаміки розвитку е-фінансового ринку

Сучасною бізнес-елітою України визнано за пріоритетні напрями перспективного економічного розвитку (рис. 3): підтримку транснаціональних брендів (далі – ТНБрендів), металургії та ІТ-сектору; розвиток хімічної, оборонної промисловості та ТНБрендів машинобудування; генезис ТНБрендів аграрного сектору та ТНБрендів інтелектуального бізнесу; розвиток інвестиційної платформи на теренах України: наразі працюють в економіці України кошти інвесторів з Китаю, Кореї, Німеччини, Японії, Сербії, Хорватії.

На фоні фінансової цивілізації регіональний розвиток локальної економіки України має реагувати на зовнішні фактороутворюючі інструменти міжнародних фінансових ринків. Зокрема, у 2016 р. відбулася торгова турбулентність на фінансових ринках, яка мала різноспрямований тренд. Так, збільшення вартості фінансових активів у 2015-2016 рр. (за трендом зниження) відбулося у: Bitcoin, ICE brent crude, Merval 25 (Аргентина), NYMEX WTI crude, ICE sugar, Russian ruble, Comex silver, FTSE 100 (Великобританія), S&P 500 (США), MSCI Emerging Markets Index ETF, Comex gold, iShares Core UK Gilts UCITS ETF, Xetra DAX (Німеччина), CAC 40 (Франція), US dollar index, Japanese yen, Nikkei 225 (Японія). Найкращі фондові індекси в 2016 році мають таку географію – Bovespa (Бразилія), Kase (Казахстан), S&P/BVL (Перу), RTS (Росія), Karachi 100 (Пакистан). Найкращі товарні індекси в 2016 році мають таку географію – CME iron ore (62% Fe) (Китай), LME zinc (Великобританія), NYMEX natural gas (США), NYMEX heat oil (США), ICE Brent crude (міжнародна електронна біржа). Найліквіднішими активами базових ресурсів на міжнародному фінансовому ринку, відповідно, виступали залізо, цинк, природний газ та нафта різних марок. Найстабільнішими валютами в 2016 році стали Bitcoin, Real (Бразилія), Ruble (Росія), Krona (Ірландія), Rand (Південна Африка).

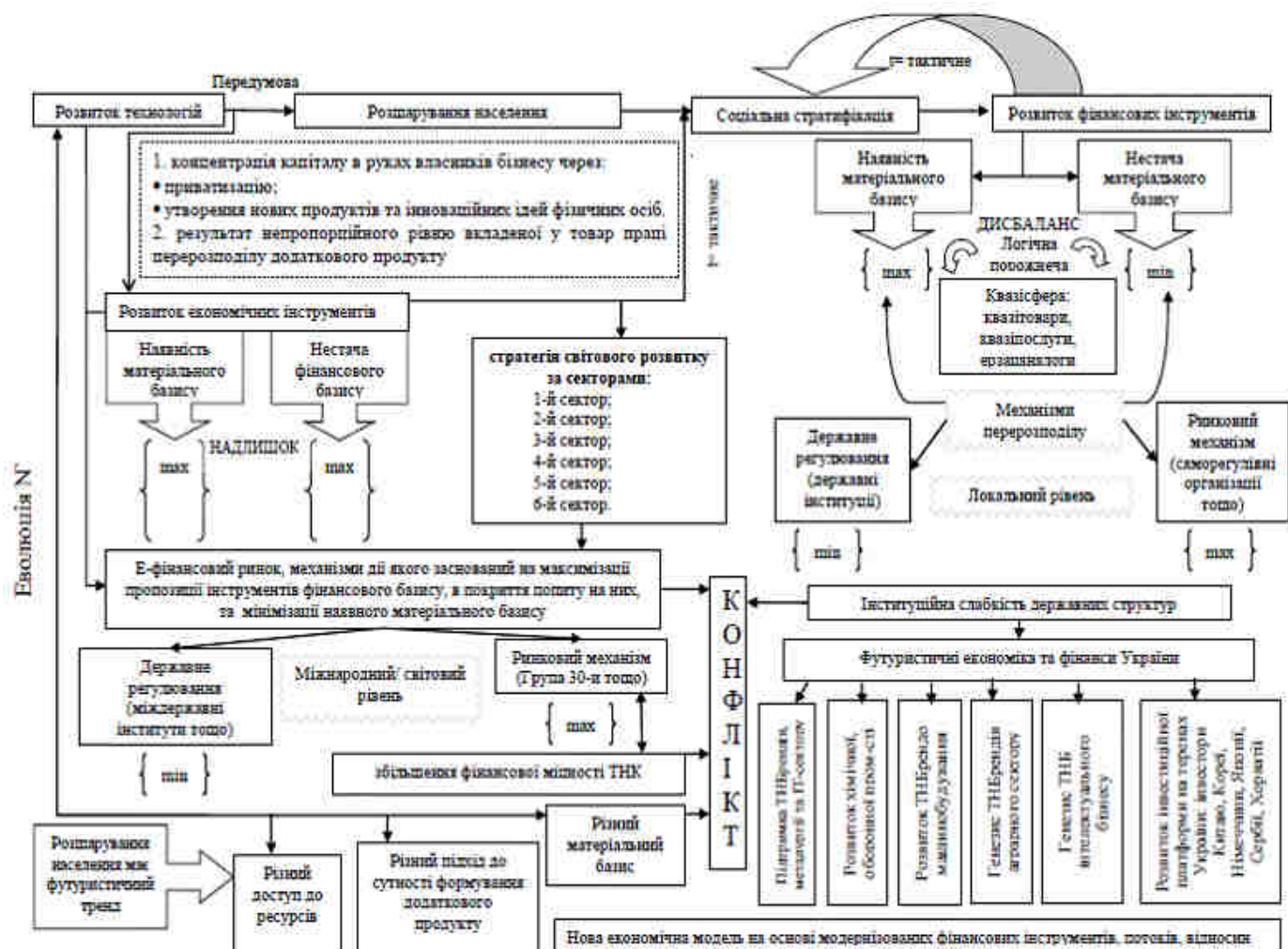

Рис. 3. Компаративна емпірика проблем та перспектив розвитку секторальних суб'єктів фінансової інфраструктури в Україні

Архітектура світової фінансової системи в динаміці останніх двох століть не є статичною. Її розбудова позначилася на фінансовій інфраструктурі. Розвиток світової фінансової системи в минулому можна схарактеризувати як комплекс дій державних регуляторів локальних фінансових систем (початок XX ст.). У більшості, світова фінансова система представляла собою міжнародну фінансову систему, яка не мала на той момент загальноновизнаних правил функціонування. За результатами низької результативності розвитку світової фінансової системи (та, у більшості своїй, фінансових систем окремих країн) було започатковано принципи лібералізації, які зафіксували рецесію світової фінансової системи за відносної стабільності локальних фінансових систем. На зміну державному регулюванню та лібералізації прийшов ринковий механізм (1950-1970-і рр.). У цей період виникли глобальні фінансові інститути, в яких брали участь країни за квотним принципом на основі превалювання регулятора в окремих локальних економіках та переорієнтація валютних регуляторів на банківські. По цьому шляху пішла Європа. Країни ж Азії продовжували фокусувати увагу на валютних, банківських регуляторах із державним контролем за рухом капіталу. За результатами логічного розвитку світової фінансової системи на принципах помірного державного регулювання й активного ринкового механізму у 1980-х рр. було сформовано відкриту світову фінансову систему. Її характерними рисами стали:

- регулювання на основі загальних правил відповідно до національних юрисдикцій;
- встановлення і ратифікація загальносвітових правил фінансової поведінки усіх суб'єктів світової фінансової системи в національних платформах нормативно-правового забезпечення;
- механізм врівноваження хиткого або кризового стану за рахунок швидкоприспосовуваності національних грошово-кредитних, податкових, соціальних, страхових та інших систем.

Центральними рисами світової фінансової системи в різні періоди її еволюції стали:

- (регулювний період) – режим валютного курсу та платіжного балансу; процес коригування та створення міжнародного нормативу ліквідності; платіжні домовленості;

- (ліберальний період) – плаваючий режим валютного курсу, ринковий механізм функціонування відкритих регіональних та глобальних ринків капіталу; державне регулювання в межах локальних економік розрахунків в грошово-кредитній та фінансовій політиці;

- (перехідний період) – сформовано єдиний глобальний ринок капіталу; розширені трансграничні потоки руху капіталу (у т.ч. людського); зростання фінансової міцності акторів фінансового ринку та їх географічне поширення.

Концентрація капіталу в руках власників бізнесу через приватизацію й утворення нових продуктів та інноваційних ідей фізичних осіб і непропорційність рівню вкладеної у товар праці перерозподілу додаткового продукту на фоні розвитку фінансового ринку, інфраструктурних суб'єктів, які забезпечують їх функціонування, та цифрових технологій за наростаючих обсягів та акторів збільшують «ціну» усіх фінансових операцій, активів тощо. Однак фінансова еволюція сформувалася не з «чистого листа», вона також має специфічні наслідки, які лягають в основу цивілізації N. Серед іншого, такими наслідками є:

боргова залежність локальних економік відносно інших економік або фінансів іншого рівня (табл.1);
неврегульованість політики обліку та правил ходження паперових та фіатних грошей відносно золото-валютного та ресурсного забезпечення в межах локальних економік.

Примітно, що країни (табл. 1), чия економіка відіграє в різні проміжки часу ключову або пріоритетну роль в подальшому господарському й фінансовому розвитку не по всіх роках мають арифметичну інформацію.

Таблиця 1.

Показник зовнішньої боргової стійкості країн (коефіцієнт "зовнішній борг /ВНП"),%

№ з/п	Країни	Роки								
		2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008
1	Китай	120,30	127,10	116,53	116,63	134,50	129,73	123,03	109,60	84,90
2	Великобританія	н/д	н/д	н/д	н/д	н/д	319,00	353,00	406,00	337,00
3	Німеччина	н/д	н/д	н/д	н/д	н/д	133,00	136,00	155,00	140,00
4	Індія	21,22	20,37	20,18	16,45	17,14	17,44	16,28	18,74	19,00
5	Україна	44,43	31,04	33,50	32,17	47,30	31,85	47,58	59,91	56,63
6	США	н/д	13,18	н/д	н/д	н/д	70,75	76,29	97,04	95,22
№ з/п	Країни	Роки								
		2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016
1	Китай	84,90	83,88	89,98	91,78	86,10	89,85	85,43	128,66	н/д
2	Великобританія	337,00	н/д	400,00	399,00	413,00	385,00	н/д	н/д	396,00
3	Німеччина	140,00	н/д	142,00	155,00	169,00	н/д	н/д	188,00	159,00
4	Індія	19,00	16,21	16,38	15,29	20,85	24,68	н/д	120,00	н/д
5	Україна	56,63	80,44	72,95	77,22	78,49	78,80	н/д	н/д	н/д
6	США	95,22	н/д	95,36	94,70	97,88	н/д	н/д	н/д	101,00

Складено на основі даних [10]

У низці представлених країн тільки до 2014 р. Україна мала щорічну арифметичну інформацію. З 2014 р. інформація є закритою через широку підготовку інвестиційної платформи на території держави. Наразі відбуваються підготовчі дії для започаткування її роботи. В останні три роки активно працюють міжнародні експерти з впровадження нового фінансово-правового базису в національну юрисдикцію, підготовки фінансової подушки, інтернет-майданчика та бази для активного позиціонування акторів інвестиційного ринків. Світова практика, як і українська, визнає краудфандінг. Тим більше, що фінансова активність фізичних осіб із кожним роком зростає. Так, з 25.02.2017 р. (Постанова Національного банку України №14 від 23.02.2017 «Про внесення змін до деяких нормативно-правових актів Національного банку України»), фізичні особи мають право [16]:

розміщати іноземну валюту, яку вони заробили у вигляді стипендії, пенсії, аліментів, дивідендів тощо за межами України, на закордонних банківських рахунках без індивідуальних ліцензій НБУ;

здійснювати інвестиції за кордоном за рахунок коштів, які знаходяться за межами України, проводити торгівлю фінансовими інструментами тощо.

Цьому є ґрунтовні підстави. Науково досліджено, що від рівня фінансової грамотності та доходів фізичної особи залежить його інвестиційна активність та фінансова самосвідомість [14]. Цей нормативний інструмент може дати Україні шанс «реанімаційного» інвестування вітчизняної економіки українцями незалежно від типу, країни та інших причин або передумов походження інвестиційних притоків.

З метою попередження відтоку капіталу у разі, якщо переказ коштів здійснюється за межі України, за Декретом Кабінету міністрів України від 19.02.1993 №15-93 «Про систему валютного регулювання і валютного контролю», фізичні особи все ж таки повинні мати індивідуальні ліцензії НБУ [16]. Але ж ця норма не розповсюджується на корпоративний сектор, який щороку втрачає ознаки географічної приналежності до тієї або іншої країни, формуючи ТНК. У протипагу Україні, суб'єкти інших держави, чії дані представлено у табл.1 і по яких не в кожному році присутня арифметична інформація, є найбільшими інституційними інвесторами за кількістю акторів інвестиційного ринку та обсягами можливих капіталовкладень. Сучасний світовий інвестиційний ринок також достатньо розвинувся по окремих складових. Футуристичний же напрям архітектури фінансової системи передбачає міжнародне планування та впровадження механізму темпорального співіснування:

1) утворення транснаціональних брендів в різних сферах (для України – це ТНБ аграрного сектору та інтелектуального бізнесу), що сприятиме укріпленню національних валют, створенню нових робочих місць;

2) впровадження інноваційних технологій в національну промисловість з одночасним опануванням впроваджених нововведень;

3) підвищення курсу національних валют, що сприятиме зростанню вартості домогосподарств;

4) відкриття робочих місць на основі зниження податкового тягара і соціальних гарантій сприятиме звуженню тіньового сектору;

5) застосування закону попиту та пропозиції в межах світової фінансової системи, що дозволить сформулювати нові правила фінансової глобалізації;

6) систематично використовувати волатильні інструменти світового фінансового ринку для виходу локальних економік із логічної порожнечі.

Висновки

Відповідно, запорукою успіху роботи секторальних суб'єктів фінансової інфраструктури є фінансова грамотність, інформаційна насиченість, фінансовий моніторинг, широка практика використання та роботи із фінансовими інструментами, відсутність буд-яких кордонів та меж, знання цифрового фінансового ринку та регуляторів роботи грошово-кредитної, податкової, бюджетної, міжнародної, соціальної, страхової, інвестиційно-інноваційної політик за унікальності та професіоналізму виконуваних робіт та надаваних послуг тощо.

Список літератури.

1. Bell D. The Coming of PostIndustrial Society. A Venture in Social Forecasting / D. Bell. – New York, 1973. – P. 508.
2. Clark C. The Conditions of Economic Progress / C. Clark. MacMillan and Co., Ltd. – London, 1951. – P. 395.
3. Dicken P. Global Shift: The Internationalization of Economic Activity / P. Dicken. Guilford Press. – New York, London, 1992.
4. Nelson N. Foote. Social Mobility and Economic Advancement/ Nelson N. Foote , Paul K. Hatt // American Economic Review. – May 1953. – P. 364–378.
5. OECD Science, Technology and Industry: Scoreboard, Edition 2005 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.oecdilibrary.org/oecd/content/book/sti_scoreboard2005en
6. Reich R. The Work of Nations. Preparing Ourselves for 21st Century Capitalism / R. Reich. – New York, 1992. – P. 339.
7. Singelman J. From Agriculture to Services: The Transformation of Industrial Employment / J. Singelman. – Beverly Hills (Ca), 1978.
8. The Lisbon Review 2002–2003: An Assessment of Policies and Reforms in Europe [Електронний ресурс]: Geneva: World Economic Forum, 2002. – Режим доступу: http://www.weforum.org/pdf/Gcr/LisbonReview/LisbonReview_2002.pdf
9. United Nation Statistics Division [Електронний ресурс]: International Standard Industrial Classification (ISIC), четверта версія (Revision 4)/. – Режим доступу: <http://unstats.un.org/unsd/cr/registry/regcst.asp?Cl=27&Lg=1>.
10. World Top Incomes Database. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://wid.world/>
11. Глазьев С.Ю. Теория долгосрочного технико-экономического развития / С.Ю. Глазьев. – М.: ВлаДар, 1993. – 310 с.
12. Иноземцев В. Л. Структурирование общественного производства в системе постиндустриальных координат (методолого-теоретические аспекты) / В. Л. Иноземцев// Российский экономический журнал. –1997. – № 11– 12. – С. 59–68.
13. Кривак А.П. Теоретичні принципи секторального структурування національної економіки / А.П. Кривак // Економіка АПК. – №13. – 2010.– С.42–47.
14. Куцяк В. О. Особисті фінанси в умовах розвитку ринкових відносин в Україні : дис. ... канд. екон. наук [08.00.08 «Гроші, фінанси і кредит»] / В. О. Куцяк. – ТНЕУ, 2016. – 220 с.
15. Офіційний сайт Національного банку України [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.bank.gov.ua/control/uk/index>
16. Савельев С. В. Галузева структура української економіки: нові теоретичні підходи та прогнози /С. В. Савельев, В. С. Куриляк // Фінанси України. – 1997. – №1. – С. 33–39.
17. Федуллова Л. І. Концептуальні засади економіки знань / Л. І. Федуллова // Економічна теорія. – 2008. – № 2. – С. 37–59.

References.

1. Bell, D. (1973), The Coming of PostIndustrial Society. A Venture in Social Forecasting, New York, USA.
2. Clark, C. (1951), The Conditions of Economic Progress, MacMillan and Co. Ltd., London, UK.
3. Dicken, P. (1992), Global Shift: The Internationalization of Economic Activity, Guilford Press, New York, USA.
4. Nelson, N. and Hatt, P. K. (1953), “Foote. Social Mobility and Economic Advancement”, American Economic Review, vol.5, pp. 364–378.
5. OECD Science (2005), Technology and Industry: Scoreboard, Edition available at: http://www.oecdilibrary.org/oecd/content/book/sti_scoreboard2005en (Accessed 05 Feb 2017).
6. Reich, R. (1992), The Work of Nations. Preparing Ourselves for 21st Century Capitalism, New York, USA.
7. Singelman, J. (1978), From Agriculture to Services: The Transformation of Industrial Employment, Beverly Hills, USA.
8. World Economic Forum (2002), “The Lisbon Review 2002–2003: An Assessment of Policies and Reforms in Europe”, available at: http://www.weforum.org/pdf/Gcr/LisbonReview/LisbonReview_2002.pdf (Accessed 05 Feb 2017).
9. United Nation Statistics Division (2017), “International Standard Industrial Classification (ISIC) (Revision 4)”, Available at: <http://unstats.un.org/unsd/cr/registry/regcst.asp?Cl=27&Lg=1> (Accessed 05 Feb 2017).
10. World Top Incomes Database (2017), available at: <http://wid.world/> (Accessed 05 Feb 2017).
11. Glaziev, S.Yu. (1993), *The theory of long-term technical and economic development* [Teoriya dolgosrochnogo tehnico-economicheskogo razvitiya], Vla-Dar, Moscow, Russia.
12. Inozemzev, V. L. (1997), “Structuring of social production in the post-industrial system of coordinates (methodological and theoretical aspects)”, Russian Economic Journal, vol. 11– 12, pp. 59–68.
13. Kryvak, A. P. (2010), “The theoretical principles structuring sectoral national economy”, Economy AIC, vol. 13, pp. 42–47.
14. Kuciak, V. O. (2016), “Personal Finance in the development of market relations in Ukraine”, Abstract of Ph.D. dissertation, Economy, TNEU, Ternopil, Ukraine.
15. Savelev, E.V. and Kurilyak, V. E. (1997), “Industry structure Ukrainian economy: new theoretical approaches and forecasts”, Finance of Ukraine, vol. 1, pp. 33–39.
16. National Bank of Ukraine (2017), Available at: <http://www.bank.gov.ua/control/uk/index> (Accessed 05 Feb 2017).
17. Fedulova, L. I. (2008), “Conceptual Foundations of Knowledge Economy”, Economic theory, vol. 3, pp. 37–59.

Стаття надійшла до редакції 01.03.2017 р.

Броу

ТОВ "ДКС Центр"